

XXVI.

ВЪ ШАТЪРА.

Шатръ отъ трѣстика. Прѣзь разтрогитѣ се промъкватъ слънчеви лъчи, които нажежаватъ пѣска, гдѣто паднагъ. Вжтрѣ, сѣкашъ е още по-душно отъ вѣнъ, гдѣ земята погорѣла диша подъ дневния зной. Вѣнъ пари като въ прѣгорѣла фурна — вжтрѣ душно като въ адъ. И мухитѣ, тия неканени гостенки, сѣкашъ изхвъркнали отъ кошерь и намѣрили въ шатъра подслонъ отъ парящето слънце, непрѣкъснато бръмчатъ.

Мирише на изгорѣла прѣстъ и на мухи. Гущеръ, пропѣлзлялъ нѣгдѣ изъ напечени каманаци пропѣлзява въ шатъра съ своето сиво-жълтеникаво на пятна тѣло и пакъ избѣгва... Нѣкъждѣ изъ пѣска изсѣсква змия. Слънцето пече; змията сѣска и разтрѣсения плѣникъ се униса въ мжчителна присѣнка.

Мухитѣ бръмчатъ

Плѣникътъ, разчорленъ, разгърденъ лежи на нѣколко голи дъски, вдигнати една-две педи надъ земята; лежи и търка вѣжди, измжчванъ отъ главоболие. Очитѣ облѣни въ остъръ блѣсъкъ, погледватъ близката стомна. Той жадува. Облизва за-сѣхнали устни и посѣга къмъ стомната, ала допрѣ ли устни — изкривѣва лице и изплюва водата. Тя е топла и воняща.

Мухитѣ се раздвижватъ по-оживѣно и спущатъ се на орляци къмъ намокрената прѣстъ.